

Так чи ні?

Світлано,
тобі ніхто не заздрить...

Проект 2013
"Велика боротьба"

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

ЧЕРВЕНЬ 2013

Сьогодні одним з важливих пріоритетів у житті став успіх. Полиці книгарень завалені книгами, призначеними розкрити нам секрети досягнення успіху. Усі прагнуть бути успішними. Утім успіх — не завжди перевага і благо. Він також може стати джерелом небезпеки. Ця небезпека — самовпевненість.

с. 2

САМОВПЕВНЕНІСТЬ

Василь Стефанів

Сьогодні одним з важливих пріоритетів у житті став успіх. Поліці книгарень завалені книгами, призначеними розкрити нам секрети досягнення успіху. Усі прагнуть бути успішними. А ви мрієте про це? Утім успіх – не завжди перевага і благо. Він також може стати джерелом небезпеки. Ця небезпека – самовпевненість.

САМОВПЕВНЕНІСТЬ

УБіблії серед інших історій описується доля царя Уззійї, сина відомого царя Амації (2 Хрон. 26:1–4, 16).

Уззійї був досить талановитою людиною. Біблія перераховує його видатні успіхи (2 Хрон. 26:6–15). Цей цар звільнив і відновив міста, утихомирив ворогів, відбудував оборонні споруди, викопав чимало водойм, відродив тваринництво й землеробство, реорганізував і зміцнив армію, використовував новітні технології того часу для виготовлення зброї.

Саме тоді, коли Уззійї зміцнився в силі та владі, він став жертвою найсильнішої спокуси. «...А ім'я його пронеслося аж туди, де йдеться до Єгипту, бо він сильно зміцнився... І пронеслося ім'я його аж надто далеко, бо він дивно зробив, щоб допомогти собі, так що став сильним. А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму» (2 Хрон. 26:8, 15, 16). Не всі можуть встояти перед славою й успіхом, популярністю й владою. Як часто в історії Божого народу вслід за славною перемогою приходило падіння! Велика перемога над Єрихоном, коли Бог допоміг ізраїльтянам перемогти ворога, привела до того, що сини Якова стали гордими й самовпевненими. Пишаючись своєю силою та непереможністю, вони забули, що отримали цю перемогу лише завдяки Всемогутньому. Будь-

яка війна без Бога прирікала їх на поразку. Навіть маленький Гай не зміг стати «легкою здобиччю», і поразка в битві ще раз вказала їм на джерело їхньої сили. Самовпевненість призводить до помилкового почуття переваги й перешкоджає впливу Святого Духа. Бог не може підтримувати того, хто вважає, що всього домагається завдяки своїм здібностям, і тим самим привласнює собі Його славу.

На жаль, перемога може запаморочити голову. Саме із цього почався шлях падіння Саула, першого царя, який спочатку був настільки скромний і боязкий, що ховався в обозі. Як швидко скромність і сором'язливість переросли в самовпевненість і гордість! Боязкий і невпевнений у собі цар став самовдоволеним і свавільним.

Черв'як самовпевненості сидить у кожному серці, і лише особливі обставини, наче рентгенівські промені, виявляють його. Ось один з учнів Христа на ім'я Петро іде по хвилях. Правда, неймовірно? Хто ще може зробити таке? Петрові захотілося переконатися, що його друзі бачать, як він іде. Він озирнувся, побачив велику хвилю, оступився й почав тонути. Самовпевненість Петра, немов жорна на шиї, потягнула його на дно. Віра дивиться на Бога, а самовпевненість – на себе. «І зараз Ісус, простягнувши руку, схопив його та й каже йому: Маловірний, чому ти засумнівався?» (Матв. 14:31).

«Не тіштеся, що володієте силою, аби не втратити залежності від Бога. Стережіться самовпевненості, щоб ви не почали діяти власними силами, замість покладатися на дух і силу вашого Господа. Наше “я” завжди готове привласнити собі честь, якщо ми досягаємо бодай найменшого успіху в нашій роботі» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 493).

Саме це відбулося із царем Уззійїєю. «А як він зміцнів, запишалося його серце аж до зіпсуття, і він спроневірився Господеві, Богові своєму. І ввійшов він до храму Господнього, щоб кадити на кадильному жертівнику...» (2 Хрон. 26:16). Досягнувши величчя, Уззійїя вирішив, що тепер йому все дозволено і він може робити, що хоче. Йому здалося, що закони написані для простих людей. «Покоління, що чисте в очах своїх, та від бруду свого не обмиє» (Прип. 30:12). Уззійїя не слухав ні священників, ні первосвященника Азарію. Коли вони спробували обережно викрити царя, це його розлютило. Розгніваний священник-самозванець перебував у присутності Бога з кадильницею в руках, що символізує молитви святих, що підносяться заслугами Христа. І тієї ж миті Божий суд спіткав порушника закону. «Протягом кількох років, аж до самої смерті, Уззійїя залишався прокаженим, ставши живим свідченням того, яким безумством є порушення Божого повеління: так говорить Господь. Ані

його високе становище, ані довгі роки служіння не могли виправдати гріх самовпевненості, який запламував роки його царювання і стягнув суд Неба» (Е. Уайт. Пророки й царі, с. 304). Цар втратив здоровий глузд, піддавшись гріховним почуттям. «Чи ти бачив людину, що мудра в очах своїх? Більша надія глупцеві, ніж їй» (Прип. 26:12).

«Захопленість собою, зарозумілість — це майже безнадійний і непоправний гріх. Він перешкоджає будь-якому духовному росту» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 7, с. 200). Якщо у вас добре виходить яка-небудь справа, вам довірене щось важливе або ви стали успішними — вас підстерігає небезпека стати самовпевненими.

Тому апостол Павло попереджає всіх, хто звершує служіння в церкві: «Кажу кожному з вас через дану мені благодать: не думати про себе більше, ніж належить думати, а думати скромно, згідно з мірою віри, якою Бог кожного наділив... Маємо різноманітні дари, згідно з даною нам благодаттю: якщо пророцтво, — то в міру віри; якщо служіння — перебувай у служінні; якщо учитель — у навчанні; коли хто потішає — потішай, хто подає, — давай у простоті; хто керує, — керуй з ревністю; хто виявляє милосердя, — хай робить це з привітністю» (Рим. 12:3, 6–8).

У людини, яка займається яким-небудь служінням у церкві, часто з'являється спокуса вважати себе вищою за інших. Такі люди починають проявляти зарозумілість у стосунках з ближніми. Мені неодноразово доводилося бачити, як людина змінюється, коли починає займати ту чи іншу церковну посаду. Один служитель був обраний на високий пост, після чого його стосунки з іншими служителями різко змінилися. Він перестав вітатися з ними, у його голосі з'явилися командні нотки. Від нього віяло холодом. І так тривало, доки час його служіння на цій посаді не минув. Як складно йому було відновлювати зруйновану дружбу! Справді, не варто думати про себе більше, ніж належить. Самовпевненість може в будь-який момент загнати людину в глухий кут. Тому Павло радить звершувати служіння в простоті та з ретельністю. «Людина, яка втрачає відчуття своєї цілковитої залежності від Бога, неминуче спіткнеться... Щоразу, коли ми дозволяємо нашим серцям віддалятися від Бога або віддаємося самопід-

несенню або самовпевненості, на нас найбільше чекає поразка» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 322, 323).

Павло також намагався не підноситися високо у своєму служінні. «Бо коли захочу хвалитися, то не виявлюся безумним, адже говоритиму правду; та стримаюся, щоб про мене хтось більше не подумав, крім того, що бачить у мені та що чує від мене. І щоб я через численні об'явлення не пишався, то дано мені колючку в тіло — посланця сатани, — аби бити мене в обличчя, щоб я не величався. Задля цього тричі благав Господа, щоб він відступився від мене, та Він сказав мені: Досить тобі Моєї благодаті: адже Моя сила виявляється в немочі! Тому краще радо буду хвалитися своїми немочами, щоб оселилася в мені сила Христа. Через те радію в немочах, у клопотах, у нестатках, у вигнаннях та утисках за Христа; бо коли я немічний, — тоді я сильний» (2 Кор. 12:6–10).

Неоціненний дарунок — думати про себе скромно, звершуючи для Бога великі справи. Це означає, що ми правильно розуміємо причину нашого успіху. Наскільки помиляються служителі й члени церкви, коли вважають себе талановітшими за інших! Такі думки були притаманні Юді, який вважав себе кращим «пастором» серед апостолів. Він зауважував, що навіть сам «Президент» діяв не настільки мудро, як він, і прагнув поправити його.

У чому ж виражається самовпевненість? У завищеній самооцінці, у презирливому ставленні до інших (це не завжди яскраво проявляється, але іноді погано приховується), у самовихвалянні, захопленні своїми досягненнями (для такої людини надмірна похвала шкідлива й небезпечна!), у відкиданні авторитетів і правил, у запальності, вразливості та ін.

«Мудрий боїться й від злого вступає, нерозумний же гнівається та сміливий» (Прип. 14:16).

Протилежністю до самовпевненості будуть лагідність, покірність і усвідомлення цілковитої залежності від Бога. Христос дає нам важливу пораду: «А як Він помітив, що вони собі перші місця вибирали, розповів запрошеним притчу, кажучи їм: Коли хто запросить тебе на весілля, не сідай на перше місце, аби часом хтось поважніший від тебе не виявився між запрошеними, і щоб той, хто тебе та його запросив, не прийшов і не сказав тобі: Поступися йому місцем. І тоді, за-

соромлений, станеш займати останнє місце. Але коли будеш запрошений, прийди, сядь на останнє місце, щоб той, хто запросив тебе, підійшов і сказав тобі: Друже, сядь вище! Тоді буде тобі честь перед усіма запрошеними з тобою. Бо кожний, хто підноситься, буде понижений, а хто понижується, буде піднесений!» (Луки 14:7–11). Слова «хто понижується, буде піднесений» звучать як обітниця. Так зробить Бог, оскільки Він любить покірних і допомагає їм. «Тож і ви, молодші, коріться старшим; та й усі виявляйте покору один до одного, адже Бог гордим противиться, а покірним дає благодать» (1 Петра 5:5, 6). Господь знає, що покірні не привласнять собі всі заслуги.

Поки ми перебуваємо на території ворога, нас постійно підстерігає небезпека піднятися у власних очах. Сатана намагається підштовхнути нас до того шляху, на якому він упав сам. Якщо ви думаєте, що вас це не стосується й вас ніколи не спокусять такі речі, то ви вже майже впали. Павло закликає нас правильно оцінювати власне служіння: «Цей скарб ми носимо в глиняних посудинах, щоб велич сили була Божа, а не наша» (2 Кор. 4:7). І називати нам себе краще нікчемними рабами (див. Луки 17:10). «Нам потрібно уникати всього, що заохочує гордість і самодостатність; тому ми повинні остерігатися лестоців та похвали як щодо нас, так і інших. Лестити — робота сатани. Він займається лестоцями поряд із звинуваченням та засудженням. Так він намагається привести душу до загибелі. Нехай власне “я” зникне з поля зору» (Е. Уайт. Наочні уроки Христа, с. 161).

Гіркий досвід царя Уззійї показує нам, що ми повинні розпіяти нашу гордість і самовпевненість на хресті. Коли ми наблизимося до Христа і станемо справжніми духовними людьми, то усвідомлюватимемо свою неміч і наслідуватимемо його покору. «Чим більше ми будемо усвідомлювати свою реальну потребу і слабкість, тим більше хотітимемо отримати дар Святого Духа. Тоді ми прагнутимемо не до задоволення честолобства й не до самовпевненості, а до ревної молитви про небесну освіту» (Ви приймете силу, с. 291). Це приведе наші душі до відродження.

Я хочу йти слідами Христа й бути таким, як Він. А ви, дорогі мої брати й сестри?

Журнал «Адвентистский мир», травень 2013

«І Він змінює часи та пори року, скидає царів і настановляє царів, дає мудрість мудрим, і пізнання розумним. Він відкриває глибоке та сховане, знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним» (Дан. 2:21, 22).

ПОБАЧЕННЯ З ДОЛЕЮ

Геральд Клінгбейл

Після смерті царя Йосії життя в Єрусалимі вже не було таким, як колись. За минулі роки місто пережило чимало злетів і падінь. Як узгодити все те, що відбулося в Єрусалимі, з Божими обітницями? Хіба Бог не обіцяв, що це місто навіки буде заселене Його народом (див. 2 Хрон. 24:23)? Хіба Господь не запевнив Давида, що його нащадки завжди будуть сидіти на престолі (див. 2 Хрон. 22:10)? Ці обітниці здавалися нереальними, особливо якщо врахувати, що навколо Єрусалима палав вогонь війни й поступово наближався до стін міста.

Юдейський народ любив царя Йосію. Незважаючи на свій юний вік, Йосія здійснив дуже важливі реформи (див. 2 Цар. 22, 23):

- був відновлений храм;
- знову був проголошений Божий Закон, що десятиліттями перебував у забутті;
- народ відновив свій завіт з Господом.

Становище країни покращилося, і Йосії навіть вдалося розширити межі свого царства (див. 2 Цар. 23:15–20). Але тепер внаслідок появи на престолі низки царів-безбожників, чие

недовге правління принесло свої жахливі плоди, Єрусалим перебував у облозі. Велика асирійська імперія була на межі зникнення. Вавилон – нова політична сила Сходу – з рекордною швидкістю поглинав залишки колишньої імперії. Спадкоємний вавилонський принц Навуходоносор зі своєю армією й союзниками дійшов до Палестини та збирався захопити Єрусалим – Богом вибране місто. І знову постає запитання: як узгодити все це з Божими обітницями? Де був Бог, коли Його так потребували?

ЗАГАДКА

Напевно, схожі запитання не давали спокою молодим людям, узятим у полон вавилонським царем 605 року до н. е., «за третього року царювання Йоякіма, Юдиного царя» (Дан. 1:1). Далі Даниїл пише те, що, можливо, важко зрозуміти й сучасній людині: «І дав Господь в його руку (Навуходоносора) Йоякіма, Юдиного царя» (Дан. 1:2). Язичницький цар, ворог народу завіту, благословенного Богом міста й династії Давида, поставленого на престол Самим Господом, завоював Боже місто, у якому знаходився Божий храм.

Чи здатні ми зрозуміти, що відбувається з нами, якщо, на нашу думку, усе йде не так, як повинно бути? Чи миримось ми з тим, що відбувається в нашому житті (не говорячи вже про більш значимі події світової історії), навіть якщо почуваємо себе маріонетками, якими керують сильні світу цього?

ВІДПОВІДЬ

Книга пророка Даниїла – не тільки пророча книга, сповнена апокаліптичних образів щодо кінця часу. Описані Даниїлом біблійні історії нерідко непокоять читачів. У цій книзі унікальна сама розповідь про дивовижні події. Наприклад, тут показано, що Бог робить одну важливу дію декілька разів: Він віддає Єрусалим у руки Навуходоносора (в. 2), дарує Даниїлу і його друзям прихильність начальника євнухів (в. 9), дає чотирьом юнакам, які перебувають при вавилонському дворі, мудрість, здібності та знання (в. 17). Із самого початку своєї розповіді Даниїл підкреслює одну з найважливіших біблійних тем: Бог, Творець Всесвіту, керує всім – життям, людьми, часом, майбутнім і навіть язичницькими царями.

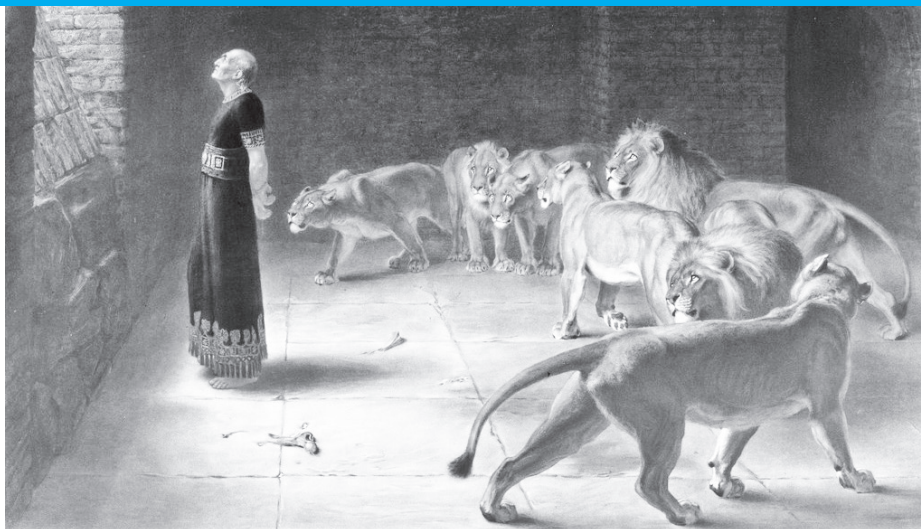
Бог використовував язичницького царя, щоб покарати Свій народ. Водночас Він готував цей народ, щоб той, служачи цареві, певним чином впливав на нього заради Його царства. Нам добре знайомі історії, записані в Книзі пророка Даниїла (розділи 2-6). Незалежно від того, про що йдеться: чи про забутий сон, чи про величезного боввана, чи про розпечену піч із кинутими в неї людьми, чи про царя, який втратив розум, чи про Божу вістку, написану на стіні палацу, переповненого людьми, які не звертали уваги на ознаки свого часу, чи про рішення залишитися вірним своїм переконанням перед обличчям переслідувань – Бог контролює все й робить це постійно.

Інколи християни думають, що життя з Господом дарує процвітання, благословення й багатство. Історії, описані в Книзі пророка Даниїла, доводять нам протилежне. Вірні діти Божі страждали не менше за інших і, зрештою, потрапили в полон (Дан. 3, 6). Та, незважаючи на труднощі, з якими зіштовхнулися Шадрах, Мешах, Авед-Него та Даниїл, вони залишилися вірними Богові, Котрий працював над їхніми серцями та змінив їхній розум. Скажіть, вони були єдиними, хто не поклонився боввану? Чи відображають їхні дії той духовний стан, у якому перебували інші полонені з Єрусалиму? Прочитайте 3-й розділ Книги пророка Даниїла й дізнаєтеся.

ПІД ВЛАДОЮ БОГА

Бог контролює історію. Чи знаходить ця богословська істина підтвердження в нашому житті? Щоб відповісти на це запитання, нам необхідно подивитися на панораму Всесвітнього конфлікту, який відбувається за лаштунками земної історії. Цей конфлікт, що розпочався з перших обвинувачень Люцифера, розгорівся навколо Божого характеру.

2-й розділ книги Даниїла дає нам ключ до розуміння того, що відбувається на землі. Навуходоносор, вавилонському цареві, приснився сон, який стривожив його, але цар ніяк не міг його при-

гадати. Покликавши своїх астрологів і мудреців, цар попросив їх розповісти цей сон і розтлумачити його, але ніхто не зміг цього зробити. Ніхто, окрім Даниїла. Даниїл був одним з найрозумніших учнів при царському дворі, однак і він не був спроможний самостійно витлумачити сон царя. Разом із трьома друзями Даниїл провів ніч у молитві (Дан. 2:17–19). Уночі, під час молитви, попросивши в Господа допомоги й очікуючи Його відповіді, Даниїл отримав видіння з докладним описом сну й його значення. Уривок, у якому Даниїл прославляє Боже провидіння, – один з найпрекрасніших: «І Він змінює часи та пори року, скидає царів і настановляє царів, дає мудрість мудрим, і пізнання розумним. Він відкриває глибоке та сховане, знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним» (Дан. 2:21, 22).

Бог контролює хід усієї світової історії. Те, що Він дозволив язичницькому цареві зруйнувати Свій храм і Єрусалим, було частиною Його великого плану. Господь бажав спасти Свій заблуканий народ, Він бажав достукатися до хвалькуватого Вавилону, і Він бажав повернути Собі заблукале людство. Господь був готовий заплатити максимальну ціну. Даниїл часто стикався з труднощами в розумінні деталей Божого задуму (див. Дан. 9:1–23), однак він особисто знав свого Спасителя й довірив Йому своє життя. Даниїл бачив Божу руку у своєму житті, і цього було достатньо. Далеко від дому, живучи в язичницькому світі, Даниїл розумів, що Бог керує всім. Світ і донині знаходиться під вла-

дою Господа, Він бажав щодня брати участь у наших справах. Кажуть, що наше життя – це побачення з долею. Але воно може стати чимось більшим, якщо ми дозволимо Господу повністю контролювати його.

А як у вас с величьем души?

Борис Слуцкий

А как у вас с величием души?
Все остальное, кажется, в порядке.
Но, не играя в поддавки и прятки,
Скажите, как с величием души?

Я знаю, это нелегко, не просто,
Ответить легче, чем осуществить,
Железные канаты легче вить,
Но как там в отношении благородства?

А как там с гордостью, геройством, славой?
А как там внутренний лучится ль свет?
Умен ли сильный? Угнетен ли слабый?
Прошу ответ...

Лідія Нейкурс

Два таких коротких і важливих слова... Вони можуть зробити нас щасливими або нещасними, радісними або сумними, здоровими або хворими. Ці два слова – «так» і «ні» – справляють на нас величезний вплив, залежно від того, коли, кому й за яких обставин ми їх говоримо. Особливо важливо не забувати про це, спілкуючись із найближчими нам людьми, у наших родинах. Від уміння приймати правильне рішення залежить якість нашого життя й життя наших дітей, а також наше емоційне, фізичне та моральне здоров'я. Завдяки вмінню правильно й доречно вживати ці два слова ми знаходимо мудрість і успіх. Людська думка мінлива і непостійна. Сьогодні люди говорять «так», а завтра, передумавши, готові сказати «ні», і навпаки. У Євангелії від Матвія записані такі слова Христа: «Хай же буде ваше слово "так" – так, "ні" – ні» (Матв. 5:37). Перш ніж вимовити будь-яке із цих коротких слів, потрібно добре подумати, тому що наша відповідь може докорінно змінити нашу долю.

ТАК ЧИ НІ?

У ЯКИХ ВИПАДКАХ ПОТРІБНО ГОВОРИТИ «НІ»?

Твердо скажіть «ні» пліткареві, який прийшов до вас, аби обговорити будь-які чутки, що можуть заплямувати ваших близьких. Скільки людей зазнали краху в сімейному житті через плітки, у які повірив хтось із близьких! На жаль, поруч із нами можуть опинитися люди, які спеціально розносять плітки, плетуть інтриги, що тягне за собою негативні наслідки. Остерігайтеся таких людей і поведіться з ними так, як свого часу поведився ізраїльський цар Давид: «Перекірливе серце відходить від мене, лихого не знаю! Хто таємно обчорнює ближнього свого, – я знищу того...» (Псал. 101:4, 5).

Скажіть «ні», якщо вам пропонують зробити те, що не відповідає Божим законам і постановам. У Біблії містяться уроки щасливого життя. Там записані правила поведінки, поради щодо здоров'я, як фізичного, так і духовного. Вивчіть ці правила та твердо дотримуйтеся їх, тому що невміння сказати «ні» у відповідь на спокуси може призвести до дуже великих неприємностей.

Нещодавно я отримала листа від однієї людини – чоловіка й батька родини. Ось уривок із цього листа: «Ми з дружиною посварилися, і я вирішив вийти на вулицю прогулятися. Настрій був дуже поганий. Я йшов, похнюпивши голову, і думав про те, як помститися дружині за образу, заподіяну мені під час сварки. Зненацька хтось зачепив мене й радісно вигукнув: "Привіт! Яка приємна зустріч! Давно не бачилися!" Це був мій однокласник, якого я недолюблював ще в школі за нахабність, брутальність і невихованість. Але зараз я

був радий, тому що прагнув відволіктися, і з задоволенням потиснув йому руку. Він запросив мене в кафе посидіти, поговорити. Закінчилися ці посиденьки тим, що я випив і вирішив помститися дружині за порадою "шановного друга". Ми пішли до "дівчат"...

Через деякий час я виявив у себе неприємні наслідки цього походу "наліво". Із дружиною я помирився, вона нічого не дізналася про мої пригоди, але як мені жити далі? Чи варто розповісти їй про скоєне? Чи продовжувати мучитися в душі? Що робити?!»

І знову ми повертаємося до вміння вчасно говорити «ні». Якби цей чоловік засвоїв правила щасливого життя, записані в Біблії, то не потрапив би в пастку сатани. Якщо вам пропонують зробити те, що заборонено Біблією, твердо скажіть «ні» – і тоді ніщо не потривожить ваше щастя й спокій.

Скажіть «ні» насильству й деспотизму. Необхідно вчитися говорити «ні», якщо щодо вас проявляється насильство – фізичне або психологічне. Пам'ятайте, деспот завжди знаходить жертву. А як бути, якщо ця людина – ваш чоловік або ваша дружина? Деспотичними можуть бути як чоловіки, так і жінки, відповідно, жертвами – представники обох статей. Той, хто тисне на близьких, не зважає на чужу думку, принижує й критикує, шукає в супутники життя жертву – людину, яка неодмінно буде поступатися, підкорятися, мовчати й приховувати те, що діється в сім'ї. Часто в такі ситуації потрапляють жінки, які не вміють сказати «ні». Уміння сказати «ні» в таких випадках може врятувати жінку не тільки від біди, але іноді й від загибелі. Пам'ятайте, не можна мовчати й терпіти.

Потрібно шукати вихід із ситуації, що склалася, і ставити бар'єри там, де це необхідно, для власної ж безпеки.

КОЛИ В ЖОДНОМУ РАЗІ НЕ МОЖНА ГОВОРИТИ «НІ»?

1. Якщо у вас просять пробачення, не відштовхуйте ту людину й не говоріть їй, що ніколи не пробачите. Таке «ні» насамперед знищить вас самих, оскільки негативні емоції, які впливають як на фізичне, так і духовне здоров'я, довго зберігатимуться у вашій пам'яті. Ви маєте право не ділитися таємницями з тими, до кого ви втратили довіру. Але кожен, хто щиро пробачає, буде готовий відновити стосунки, якщо винуватець намагається виправити свою помилку. У народі кажуть: «Довіра й життя втрачаються один раз». Напевно, цю приказку придумали ті, хто не вмів пробачати. Призначивши своїй довірі таку ж високу ціну, як і життю, ці люди ображаються до кінця своїх днів, відкидаючи винуватців тільки тому, що не можуть не сказати своє егоїстичне «ні» через якісь незрозумілі принципи.

2. Не говоріть «ні» дітям, якщо вони просять приділити їм час. Кожна дитина потребує щоденного особистого спілкування з батьками. За даними опитування, у якому брало участь сто сімейних пар, батьки проводять зі своїми дітьми в середньому 1,5 хвилини на день. А цього недостатньо для виховання психологічно здорового покоління. Часто батьки не мають часу або бажання приділити дітям декілька хвилин для відповідей на їхні запитання або для гри. Пам'ятайте, ваше батьківське «ні» вилетить у відповідне гіпертрофоване дитяче або підліткове «ні». Або вони скажуть вам «ні», коли виростуть і створять свої родини.

3. Якщо вас докоряє совість, не говоріть їй «ні». Совість, залежно від того, наскільки вона чиста, може говорити, кричати, гризти або мовчати. Якщо вона все ще говорить, прислухайтеся до її голосу, не заглушайте його. Як часто вона викриває членів сім'ї за неприємні слова, сказані під час сварки! Завдяки совісті з'являється бажання загладити свою провину, попросити прощення, але проти неї зазвичай повстає її супротивник – гордість, яка не дозволяє зробити перший крок. Саме гордості ви можете сміливо сказати «ні».

У ЯКИХ ВИПАДКАХ ПОТРІБНО ГОВОРИТИ «ТАК»?

1. З любов'ю говоріть «так» членам своєї сім'ї. Багато чоловіків і жінок готові гори звернути для друзів, знайомих, сусідів, але водночас ніяк не допомагають членам своїх сімей. Без уваги, турботи й теплої слова залишаються дружина, діти, батьки... Дорогі друзі, подумайте, чи приділяєте ви достатньо уваги своїм близьким, не дозволяючи їм упасти під тягарем домашніх турбот? Чи прислухаєтеся ви до їхніх зітхань і переживань? Чи дякуєте їм за їхню любов і турботу? Не будьте черствими й неприступними. Незважаючи на труднощі, які виникають на вашому життєвому шляху, на зневіру й розчарування, що огортають вас, не дозволяйте собі думати, що ваш шлюб – помилка. Продовжуйте практикувати такі ж взаємини, які були у вас під час перших побачень. Усіма можливими способами підтримуйте один одного в боротьбі з життєвими проблемами. Нехай ваша любов і поблажливість будуть взаємними! Тоді ваше сімейне життя, замість того, щоб стати могилою ваших надій, буде колискою справжньої любові.

2. Скажіть «так» своєму фізичному здоров'ю. Повірте, цьому варто присвячувати час. Необхідно також обмежувати себе в приємних, але шкідливих звичках. Нині найпоширеніші з них – вечерея перед сном і тривале сидіння за комп'ютером. Я не говорю вже про солодкі газовані напої, чіпси й тістечка. Усі прагнуть бути здоровими, але не в усіх є бажання твердо сказати «так» здоровому способу життя й не виправдовувати свою ліню: «не хочеться», «не можу», «немає часу», «не сьогодні». Вирішивши дотримуватися здорового способу життя, ви допоможете не тільки собі. Пам'ятайте, ви впливаєте на своїх дітей незалежно від того, прагнете ви цього чи ні. Своїм добрим прикладом ви допоможете дітям вчасно сказати «ні» шкідливим, забороненим речам. І ваші діти, живучи в сучасному Вавилоні, як і чотири єврейських юнаки, також скажуть «так» своєму духовному й фізичному здоров'ю.

3. Говоріть Богові «так» щоранку. Якщо ви прагнете бути сильними, успішними, здоровими, коханими, виховуйте в собі звичку щоранку просити про це Ісуса. Це важливо ро-

бити перед тим, як ви побачите своїх близьких або візьметесь за свої щоденні обов'язки. Розкажіть Богові про свої бажання й наміри, про свої проблеми й переживання. Він готовий трудитися разом з вами весь робочий день.

У ЯКИХ СИТУАЦІЯХ У ЖОДНОМУ РАЗІ НЕ МОЖНА ГОВОРИТИ «ТАК»?

1. Не говоріть «так» своїм недобрим думкам. Людина повинна керувати думками, а не думки – людиною. Частіше відбувається саме друге. Думки – сильна зброя. Невидимі для людського ока, вони мають дивовижну силу. Думки, наче круки, можуть кружляти у вас над головою, але тільки ви маєте право не дати їм оселитися там і звити гніздо. Як відомо, гніздо потрібне для розмноження птахів. Якщо ви дозволите недобрим думкам осісти у вашій голові, вони розмножаться й з'явиться багато «пташенят». І вам уже не даватиме спокою не один «птах», а ціла зграя. Тож тримайте свої думки під контролем, намагайтеся думати про добре, чисте, приємне, гідне похвали. Це можливо, якщо врахувати, що в нас є чудовий Помічник, Котрий знає нас і наші слабкості.

2. Не говоріть «так» тим, хто схиляє вас до гріха. Можливо, такою людиною стане хтось із ваших близьких, ваша дружина чи чоловік. Не дозволяйте собі запламувати чистоту вашої душі. Ваші вчинки пов'язані з вашими думками, і якщо ви засвоїте попереднє правило, то виконати наступне буде не складно: «Мій сину, як грішники будуть тебе намовляти, – то з ними не згоджуйся ти!» (Прип. 1:10). Так говорить Біблія. Люди, котрі мають схильність погоджуватися й підкорятися більшості, – конформісти, що не вміють говорити «ні». Під впливом більшості й жінки, і чоловіки, і молодь, і люди похилого віку часто потрапляють у скрутне становище.

Багато хто виконує вимоги більшості тільки тому, що боїться втратити «друзів». Не переживайте про таку втрату. Втративши цих уявних «друзів», ви уникнете набагато більших проблем.

Уміло використовуючи ці два простих слова «так» і «ні», ви зможете керувати своїми можливостями та потребами.

Світлано, тобі ніхто не заздрить...

Максим Крупський

«А коли Він ішов, то побачив чоловіка, сліпого від народження. Його учні запитали Його, кажучи: Учителю, хто згрішив: він чи батьки його, що сліпим народився? Ісус відповів: Ні він не згрішив, ні його батьки, але щоб виявилися на ньому Божі діла» (Івана 9:1-3).

запитував: чому? Як їй жити далі? Що буде із цією дівчинкою, із цією родиною?

У чому ж причина такого захворювання? Складне генетичне порушення, екологія? Мене як віруючу людину (Світлана теж була віруючою) цікавило інше. Господи, як через життя цієї родини можуть бути виявлені Твої діла? Чи, може, саме для цього маленька Алінка з'явилася на світ? Моє серце намагалося знайти відповідь. Як часто ми шкодуємо про те, що не бачимо Ісуса поруч із нами і не можемо прямо запитати Його: чому все це відбувається?!

Відтоді, як я познайомився зі Світланою, минуло два з половиною роки. Що змінилося за цей час? На перший погляд, нічого. Господи, чому?

Його відповідь я почав розуміти нещодавно. Коли обставини життя знову занурили мене у вирій проблем, зненацька, борючись із сумнівами й безнадією, я згадав про Світлану і... підбадьорився. Я згадав, як мужньо ця жінка бореться з бідною, як молиться біля ліжка своєї доньки, як вона намагається зберегти цілковите самовладання та гарний настрій, і мені стало соромно за свої скарги й слабкість, які проявляються в життєвих ситуаціях.

Звичайно, невдячна справа — порівнювати одне життя з іншим. Кожному кинутий свій виклик, у кожного — свої переживання, і глибину їх знає тільки Бог. Але є люди, які несуть на собі знак мучеництва, несуть непо-

Раніше, коли я перечитував ці біблійні тексти, у мене щоразу з'являлося відчуття душевного дискомфорту. Господи, невже для того щоб виявилися діла Твої, комусь більшу частину життя потрібно прожити сліпим? Адже ці двадцять або тридцять (а можливо, і більше) років життя — просто жакливі! Можливості для навчання? — Практично відсутні. Робота? — Мабуть, ні, хіба що ходити жебракувати... Друзі, сімейні відносини? — Можливо, але мало ймовірно. Господи, чому виявлення Твоїх діл коштувало так дорого для цього нещасного?

У цьому світі нас часто спіткають біди, які важко пояснити нашою гріховністю, відступництвом наших батьків або простим збігом обставин.

Одного разу я зустрів Світлану*. Знайомство наше відбулося в стінах дитячої лікарні. Звичайно, батьки, потрапивши туди зі своїм малюком, усю свою увагу приділяють хворій дитині, доглядають за нею, годують її, розважають. Вони не мають часу

на те, щоб звертати увагу на інших. У кожного своє лихо. Але у випадку зі Світланою неможливо було пройти повз. Відсутність точного діагнозу. Здогадки. Агірія, синдром Нормана-Робертса, Міллера-Дікера... Один з найгірших діагнозів, який тільки можуть почути від лікарів батьки... Скільки страху й болю криється за милозвучними прізвищами закордонних світил медичної науки! Донька Світлани, Алінка, народилася з гладким мозком, без звивин. Вона народилася сліпою, глухою, німою, нічого не розуміла. У мами ледь жевріла надія на те, що донька коли-небудь навчиться ковтати і більше не доведеться щодня подрібнювати для неї їжу. Через ліки та гормони дівчинка у свої два з половиною роки виглядала на всі п'ять. Окрім цього, її мучили важкі напади, через які їй щодня доводилося приймати препарати, шкідливі для печінки. Що сказати, бачачи таке? Тобі не позаздриш, Світлано... Це була жорстока правда. Кожний, хто бачив Алінку,

хитно, без нарікання на Бога, і тим самим підтримують віру тих, хто зустрічається їм на життєвому шляху. У житті Світлани й Алінки Господь уже давно виявляє Свої діла. Скільки разів думки й молитви про цю родину наповнювали моє серце рішучістю й надією, і я усвідомлював: якщо Світлана, сподіваючись на Господа, рухається вперед і не сумує, то й ми Його силою зможемо побороти наші труднощі, які найчастіше не можна навіть порівняти з бідами інших людей.

Апостол Павло, розповідаючи про життя Ісуса Христа, говорить: «Ви ще не боролися до крові, воюючи з гріхом» (Євр. 12:4). З нами Той, Хто переніс заради нас значно більше страждань, ніж переживаємо ми, люди, навіть у тому випадку, якщо дізнаємося найстрашніший діагноз або потрапляємо в непереборні, на наш погляд, труднощі. Апостол, вказуючи на Ісуса, Котрий переміг гріх і вічну смерть, говорить: «Тому випрошайте опущені руки і знеможені коліна» (Євр. 12:12). Ми ведемо боротьбу, ціна якої – не це тимчасове життя, благополуччя або відсутність хвороб. Ціна цієї боротьби – спасіння кожного віруючого, котрий підкоряється Господу. І якщо в нашому земному житті ми бачимо інколи, як сумніви та біль перемагають, то в тій найголовнішій боротьбі вже здобута велика перемога. Усвідомлення цієї перемоги дає нам сили й надію на те, що з Господом ми зможемо подолати будь-які випробування й усякий «гріх, що нас легко обплутує» (Євр. 12:1). Історія Світлани й маленької Алінки – втілення цієї надії, яку ніхто в цьому світі, крім Бога, не може дати.

Коли я згадую про Світлану, мені залишається схилитися перед Богом у молитві покаяння. Я розумію, що не до крові борюся проти гріха. Якщо у своєму житті я й зазнаю важких втрат, ніщо не може відлучити мене від любові Ісуса й позбавити надії на життя вічне. Ця велика надія дарована Богом, і Його діла можуть бути виявлені в житті кожного з нас, незважаючи на труднощі й перешкоди. Нехай віра ніколи не покидає ваше серце!

*Усі імена змінені

Красота души...

*Красивым быть дано не каждому из нас.
Красивыми становятся прощая.
Душа прощающих сияет, как алмаз,
Своею чистотой вокруг все освещая.*

*Красивыми становятся любя,
Любовь способна заживит все раны.
Способна исцелит, простит обманы,
И даже те, которые прощать нельзя.*

*Красивыми становятся ценя.
Ценя родителей, друзей, хорошую подругу,
Минуту, час и день, ценя друг друга,
Все, что дается Богом, бережно храня.*

*Красивыми становятся не зря,
Ведь красота для нас так драгоценна.
Мы внешность можем за день изменить.
А душу не изменишь. Красота души бесценна...*

Услышьте сердцем...

*Порой слепой способен видеть лучше зрячих,
Он смотрит сердцем – это очень много значит...
А мы не видим тех чудес, что окружают,
Наш кругозор пустые ценности сужают...*

*Мы ценим то, за что оплачено деньгами,
А важно то, о чем молились со слезами...
Мы бережем в своих шкапулках украшения,
Не сохранив друг к другу даже уваженья.*

*Мы, замерзая, одеваемся теплее,
Не понимая, что бессильны батареи.
Мы получать хотим и греться, греться, греться,
Но излучать тепло не хочет наше сердце.*

*Любовь мы путаем с потребностью коварной,
Но нет отдачи для души элементарной.
Любовь – не брать, а отдавать, ведь счастье в этом!
Мы ценим фантик, но важнее вкус конфеты.*

*Без доброты и сострадания друг к другу
Наш поезд жизни мчит по замкнутому кругу.
Глухой способен слышать то, о чем молчите...
Услышьте сердцем, верьте в Бога, жизнь цените...*

Ірина Самаріна

На Міжнародному студентському форумі «3D» молодь закликали ДУМАТИ, ДІЯТИ Й ДОСЯГАТИ

Уже другий рік поспіль з 3-го по 5-е травня в Українському адвентистському центрі вищої освіти проходив Міжнародний місіонерський студентський форум «3D», на якому були присутні 408 делегатів з України, Росії, Білорусі, Молдови та країн Кавказького регіону. У програмі форуму, який відбувся під девізом «Думай! Дій! Досягай!», були проповіді, семінари, місіонерські звіти й робота в п'ятнадцяти секціях. Основними темами форуму стали: духовне зростання молоді та набуття знань і досвіду в проповіді Євангелія.

Спікерами на цей конгрес були запрошені гості з Генеральної Конференції: віце-президент Артур Штеле та доктор Еліаз Бразіл де Суза. Представником Євро-Азіатського відділення став Віктор Козаков, директор Адвентистської місії. А також зі словом звернувся керівник Церкви АСД в Україні Віктор Алексеєнко.

Артур Штеле у своїй проповіді «У чому зміст великого доручення?», спираючись на текст, записаний у книзі Дії 1:8, сказав таке: для того щоб виконати велике Боже доручення, необхідно «думати», тобто вирішити стати свідком Ісуса Христа, «діяти», тобто свідчити, і «досягати» – досягати високих цілей силою Святого Духа. «Де б ви не були, ким би ви не стали – лікарями, музикантами, архітекторами, – завжди залишайтеся свідками... Ваше життя може стати живою Біблією. Книга Дії апостолів не закінчена, і в неї можуть бути записані й ваші імена як нинішніх свідків, котрі звіщають Євангеліє “від краю до краю Землі”», – завірив слухачів Артур Штеле.

У суботу вранці проповідь Артура Штеле була присвячена вибору життєвого шляху. Основою проповіді слугував перший псалом Давида. Проповідник дав молоді важливу пораду: перш ніж отримати потрібне благословення («3D»), про яке йдеться в тексті цього псалма, потрібно виконувати записану там умову «трьох “Н”»: не ходити за радою несправедливих, не стояти на дорозі грішних і не сидіти на сидінні злоріків (Псал. 1:1).

В останній день форуму пролунала проповідь-настанова, у якій Віктор Алексеєнко, процитувавши текст із книги Вихід 19:6, закликав студентську аудиторію пам'ятати про свій високий статус, зруйнувати гріховні твердині у своїй свідомості та триматися подалі від місць аморальності та розпусти. «Сучасні кумири мають бути скинуті», – такі настанови давав молоді керівник Церкви.

Урочисту атмосферу на конгресі підтримували виступи вокальних колективів та окремих виконавців. Завершився Міжнародний місіонерський студентський конгрес «3D» літанією посвячення, під час якої учасники урочисто пообіцяли:

ДУМАТИ про те, «що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали» (Филп. 4:8);

ДІЯТИ на благо місії спасіння ближніх, творячи, а не руйнуючи, надихаючи, а не розчаровуючи, використовуючи таланти й дари для служіння Богові та людям;

ДОСЯГАТИ мети нашої віри – спасіння людей, які живуть у цьому світі, і мрії нашої – Царства Ісуса Христа!

Юрій Кузьменко
Фото автора

ПОДІЇ У ВАТИКАНІ

ДОПОМОГЛИ СТАТИ АДВЕНТИСТКОЮ

Олена Володченкова,
м. Нікополь Дніпропетровської області

Зречення престолу Папи Римського Бенедикта XVI, а також блискавка, яка вдарила 11-го лютого в купол собору Святого Петра невдовзі після заяви глави Католицької церкви про свою відставку, стали несподіванкою для Ватикану. Напевно, не меншою несподіванкою для однієї з жительок України було те, що ці події допомогли їй зробити найважливіший у житті крок.

Валентина Рекова не досить давно почала відвідувати Церкву адвентистів сьомого дня. Спочатку вона не збиралася приймати хрещення. Їй, самотній жінці, передусім було цікаво спілкуватися із членами церкви. Але дізнавшись про те, що Папа Римський зрікся престолу, а також почувши біблійні пророцтва про владу антихриста та про скорий Прихід Христа, Валентина жажнула: «Я ж не записана в Книзі Життя!» І події, які сприймалися багатьма як знамення і звучали в телевізійних новинах, – падіння метеорита в Челябінську, блискавка, що вдарила під час грози в купол базиліки римського собору, – усе це змушувало задуматися про майбутнє. Жінка вирішила укласти завіт з Господом і знайти вічне спасіння.

У Церкву адвентистів сьомого дня Валентина прийшла на прохання сина Володимира, який приїхав із Североморська в Нікополь до мами в гості. Він розповів їй про свою віру й запросив до церкви. Мама була непохитна, однак подруги вмовили її: «Що тобі з того? Піди з поваги до сина». І вона пішла. У церкві їй сподобалося. Син поїхав, а жінка стала регулярно відвідувати богослужіння, але про хрещення спершу не могло бути й мови. Коли син повідомив про своє рішення охреститися в Адвентистській церкві, мати почала відмовляти його: «Ну, добре, ходиш ти в цю

церкву – ходи, тільки хрещення не приймай». Але син пояснив мамі, що значить бути записаним у Книзі Життя.

Так чи інакше, Валентина вірила в Бога. Щоправда, Біблію вона не читала, тому нічого не знала про Книгу Життя, а хрещення в іншій церкві вважала зрадою віри. Однак, слухаючи проповіді та відвідуючи заняття Суботньої школи, вона почала читати Біблію. Так Валентина відкрила для себе Слово Боже. Звичайно, багато чого їй було незрозуміло, але жінці дуже хотілося дізнатися, що говорить Біблія про кінець світу, який так бурхливо обговорюється в суспільстві, і що саме написано в ній про Прихід Христа.

Зараз Валентина вивчає курс біблійних уроків «Нове життя» і чекає

сина в гості, бажаючи, щоб він був присутнім на її хрещенні та розділив з нею радість. Валентина вже позбулася страхів, які мучили її, однак вона вважає, що саме вони допомогли їй зробити найважливіший крок у житті. Адже й у Біблії сказано: «Інших спасайте, вириваючи з вогню...» (Юди 23). Валентина відчинила двері свого серця Ісусові Христу й довірила Йому своє життя.

Ісус...

*В Ісуса не було слуг, а Його називали Господом,
Не було освіти, а Його називали Вчителем,
Не було ліків, а Його називали Цілителем,
Не було війська, а царі Його боялися,
Він не перемагав у битвах, але покоров увесь світ,
Не чинив злочинів, але був розп'ятий,
Він був похований, але живий і донині.*

ОБ'ЄДНАНІ ДЛЯ МІСІЇ:

Джерело:

<http://www.adventist.org>

СТО П'ЯТДЕСЯТ РОКІВ

150

Від Великого розчарування до Генеральної Конференції

Міллерити твердо вірили, що Другий прихід Христа має відбутися 22 жовтня 1844 року. Коли ж цього не сталося, одні з них були розчаровані та втратили віру в буквальный Прихід Христа, інші ж продовжували надіятися і посилено вивчати Святе Письмо в пошуках відповідей на свої запитання.

Протягом наступних 15 років засновники вчення міллеритів провели ряд зустрічей, так званих біблійних конференцій, на яких було ухвалено рішення чітко виділити ключові біблійні істини, дещо забуті з часів Першоапостольської церкви. У підсумку цих зустрічей було проголошено таке:

- Другий прихід Христа відбудеться в найближчому майбутньому. Він буде буквальним, а не в переносному значенні. Для всього світу це буде реальна, видима подія.
- Сьомим днем тижня є біблійна субота, а не неділя. Про це говорить Святе Письмо, і Боже повеління святити її залишається незмінним.
- Бог не прирікає грішників на вічні муки, смерть для них є сном, після закінчення якого вони воскреснуть для того, щоб прийти на суд з Богом, де їм буде винесений остаточний вирок і вони будуть знищені раз і назавжди.
- Зараз Ісус Христос перебуває в Небесному святилищі, де звершує заступницьке служіння перед Небесним Отцем. Ми ніяк не можемо заробити спасіння власними справами. Воно дається нам даром, на підставі нашої віри в замісну жертву Ісуса Христа на Голгофському хресті.
- В останні дні однією з відмінних рис Церкви останку буде наявність Духа пророцтва.

Становлення Церкви християн адвентистів сьомого дня як всесвітньої організації відбувалося поступово. У 1850-ті роки ще не існувало Адвентистської церкви як такої. На той момент у північній частині Сполучених Штатів Америки сформувалися окремі розсіяні групи віруючих. Характерними для цих груп були спільні погляди щодо трактування істин Святого Письма, однак загальної назви для їхньої Церкви тоді ще не було. Деякі віруючі називали себе учасниками «Великого Руху на підтримку Другого приходу» (до таких людей зараховував себе зокрема й Джеймс Уайт), тоді як інші називали себе «адвентистами-суботниками».

Врешті-решт, палко бажаючи виконати доручення Ісуса Христа, віруючі дійшли висновку, що їм необхідно об'єднати свої зусилля з метою більш ефективного проголошення Трьохангельської вістки. Життєво важливим кроком у створенні єдиної Всесвітньої церковної адвентистської структури була організація зустрічі делегатів від усіх груп віруючих у США. Відбувся цей з'їзд 1 жовтня 1860 року. На ньому було ухвалено рішення назвати майбутню церковну організацію «Адвентистами сьомого дня». На наступній зустрічі, яка відбулася 20 травня 1863 року, було вирішено створити Генеральну Конференцію адвентистів сьомого дня – церковну організацію, метою якої є проголошення Євангельської вістки усім людям.

ЧЕРПАЮЧИ НАТХНЕННЯ В НАШИХ ПІОНЕРІВ

На жаль, портрети засновників нашої Церкви, які збереглися до наших днів, не точно відтворені й часто можуть суттєво відрізнятись

від реальності, через що нам важко уявити, наскільки різними були ці люди щодо віку, національності й соціального становища.

Протягом періоду становлення адвентистського руху його очолювали переважно молоді люди віком 20–30 років. Так, на час Великого розчарування (1844 р.) Джеймсу Уайту було лише 23 роки; Еллен Уайт і Анна Сміт було по 16 років; Д. Н. Ендрюс – 15 років, а Мінерві Чапман – 14 років.

Водночас цим молодим людям завжди допомагали старші слуги. Одним з них був Джозеф Бейтс (у 1844 році йому було 52 роки), котрий очолював біблійні конференції наприкінці 1840-х – на початку 1850-х років. Саме в цей період були сформовані осно-

Анна Сміт (1828-1855), адвентистська поетеса

Дж.Н. Ендрюс (1829-1883), адвентистський письменник та місіонер

ви доктринального вчення адвентистів. Завдяки посвяченому служінню молодих людей, була надрукована перша серія брошур, які переконливо свідчили на користь їхнього віросповідання. Пізніше, завдяки зусиллям цих братів і сестер, у світ вийшло перше періодичне видання нашої Церкви, відоме зараз як «Адвентистський вісник». Воно сприяло формуванню духо-

вної єдності серед адвентистів, котрі жили тоді в різних частинах країни, а сьогодні в різних кутках світу. Більшість юнаків, які стояли на початку формування нашої Церкви в 1850-х, змогли зайняти відповідальні церковні посади вже на початку 1880-х років, а деякі з них з Божою допомогою, звершуючи служіння, успішно переступили поріг XX століття.

Незважаючи на те що делегатами на сесії Генеральної Конференції 1863 року були винятково чоло-

Всесвітньої церкви адвентистів сьомого дня як єдиної, цілісної організації, метою існування якої є проповідь Євангелія. Також не слід забувати, що хоч серед наших служителів і немає жінок-проповідників, сестри завжди звершували в церкві не менш важливе служіння, а деякі з них займали при цьому відповідальні посади. Маловідомим фактом є дані, що підтверджують посвячення адвентистами сьомого дня на служіння темношкірих людей, а також китайців, яким довіряли виконання важливої місіонерської роботи. Відбувалося це попри те, що в другій половині XIX сторіччя в США представники цих національностей вважалися людьми «нижчого ґатунку».

Тоді в американському суспільстві було не

прийнято прислухатися до думки

до довгоочікуваного світлого майбутнього. Наші брати боролися не тільки за очищення розуму людей від духовної п'янки, що їх огорнула, але й прагнули втілити в життя реформу здоров'я й усіляко підкреслювали пріоритетність християнської системи освіти.

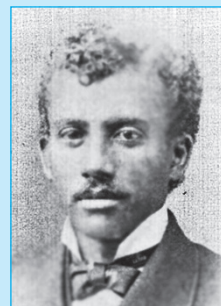
Відзначаючи 150-річчя заснування єдиної Всесвітньої церкви адвентистів сьомого дня, ми, як ніколи раніше, потребуємо, щоб чоловіки й жінки незалежно від віку і національності виявили у своєму житті таке ж посвячення служінню, як наші брати-піонери. Ґрунтуючись на любові нашого Спасителя до грішного людства, ми повинні терпляче проголошувати вістку Євангелія усім навколо.

150 РОКІВ ПОТОМУ

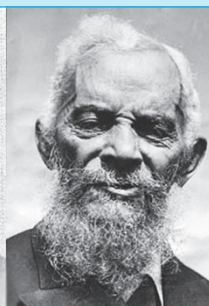
150-річчя нашої Церкви, як не дивно, не є часом для святкування й урочистостей. Брати, які заснували Генеральну Конференцію в травні 1863 року, безумовно, були б розчаровані, довідавшись, що їхні нащадки дотепер перебувають на цій грішній Землі. Ця важлива дата покликана спонукати нас ще раз глибоко переосмислити своє життя, покаятися в скоєних гріхах, попросити в Господа прощення й подякувати Йому за довготерпіння. Брати й сестри, давайте сьогодні знову присвяtimo своє життя для служіння тій великій Євангельській місії, заради якої, власне, Бог і створив

віки, серед членів щойно сформованої церковної організації було чимало жінок. Більше того, багато наших сестер уже тоді звершували відповідальне служіння. Крім Еллен Уайт, слід згадати також про Мінерву Чапман, ключову фігуру у видавничій справі, що тоді тільки зароджувалася в нашій Церкві, а пізніше і скарбника Генеральної Конференції; Сесілу Бойд – першу місіонерку в країнах Європи, Австралії й Південної Африки; а також Неллі Друліард – нашу сестру-місіонерку, котра трудилася на африканському континенті й до того ж займала активну позицію в справі втілення принципів реформи здоров'я в життя.

На цих фотографіях ми бачимо зображення наших піонерів-адвентистів уже в більш зрілому віці. Обличчя цих людей покриті зморшками, що свідчить про той нелегкий шлях, який їм довелося подолати. Нам слід пам'ятати, що кращі роки свого життя ці брати й сестри без жалю присвятили нелегкому завданню становлення

Юджін Харді (1847-1916), один з перших темношкірих адвентистів

Чарльз М. Кінней (1855-1951), перший рукопокладений темношкірий служитель

Анна Найт (1847-1972), перша темношкіра жінка-місіонер в Індії

молоді, жінок і представників національних меншин. І хоча спочатку доктринальне вчення адвентистів не сприймалося більшістю серйозно, серця наших братів і сестер горіли любов'ю Ісуса Христа й вірою в Його швидке повернення. Бачачи, що, згідно з біблійним вченням, вони перебувають на правильному шляху, ці піонери-адвентисти готові були терпляче просуватися тернистим шляхом

нашу Церкву.

Озираючись на 150-літню історію Церкви адвентистів сьомого дня, у молитві подякуємо нашому Богові за шлях, яким Він вів нас до цього часу, і попросимо в Нього мудрості й терпіння на останній час наших земних мандрів.

«Отже, брати, будьте довготерпеливі до Господнього приходу...» (Якова 5:7).

Вузькі двері

Одна з прекрасних сімейних історій розповідає про щасливу літню пару з Бразилії. Чоловік рубав дрова в сусідів, отримуючи декілька монет у день. А дружина своїми працюючими руками прала їм одяг. Подружжя ледь зводило кінці з кінцями. Не вміли вони ні читати, ні писати. Одного разу вони почули про любов Ісуса й почали відвідувати уроки Суботньої школи. Усе було так незвично для них: спів, дослідження Біблії, радісні обличчя тих, хто піднімав руку, щоб показати, що протягом тижня щодня вивчав урок. Як їм хотілося теж під-

няти руку й сказати, що вони щодня вивчають урок Суботньої школи. Однак вони не тільки думали про це – вони дещо почали для цього робити. І невдовзі чоловік та дружина, безмірно щасливі, теж підняли руки на знак того, що вивчили весь урок. Відтоді вони робили це щотижня. Учитель знав, що вони не вміли читати, тому якось у суботу після обіду вирішив відвідати своїх учнів і з'ясувати, як їм це вдається.

– Ви навчилися читати? – запитав він.

– Ні, – відповіли чоловік та дружина. – Ми й досі не вміємо читати.

«Силкуйтесь увійти через вузькі двері, бо багато хто, кажучи вам, будуть намагатися увійти, та не зможуть»

(Луки 13:24).

– Даруйте, – сказав учитель, – а як же ви вивчаєте урок?

Вони з усмішкою переглянулися.

– У нашого сусіда є син, – відповіла жінка. – Він дуже добре читає. Він щодня приходить до нас і прочитує для нас один урок.

– Чудовий хлопчик, – сказав учитель. – Але невже він приходить щодня? І жодного разу не пропускає?

– Він приходить щодня, можете не сумніватися, – відповів чоловік. – Адже ми платимо йому за читання!

Ось що означає «силкуватися», тобто діяти, трудитися, віддаючи цій праці всі сили. Сім'я з Бразилії дуже хотіла пізнати Ісуса ближче й тому була готова платити сусідському хлопчикові за щоденне читання уроку Суботньої школи. Задумайтеся над цим. Які зусилля ви докладаєте, щоб увійти в Царство Небесне через вузькі двері? Можливо, для цього вам варто докласти трохи більше зусиль?

ХЛІБ З НЕБЕС

Моя мама виросла у великій родині, серед усіх членів сім'ї вона одна була віруючою. І ось у жнива, коли всі виходили в суботу на поле жати, моя мама залишилася вдома. Це було не просто: одна проти всіх, молода і беззахисна. «Помреш із голоду, – говорили їй усі, – на нас не надійся, ми жнемо для себе».

А вона, молода дівчина, вірила, що Господь її не залишить. І так справді сталося. У суботу мама на поле не ходила. Але після заходу сонця вийшла пройтися й розвіяти нестерпні думки, що то накочувалися лавиною, то знову відходили. Поле було спокійне, овіяне пахучим повітрям. На батьківській ділянці стояли маленькі снопики. Ідучи дорогою, мама зустріла одного хлопця, з яким ходила до школи. «Клади сніп на сніп, – порадив він, –

так буде краще». І мама, розповівши пораду своєму братові, разом з ним почала формувати снопи, складаючи їх один на одного.

Жнива скінчились, пшеницю змолоти, і ось – що за диво! Боршна було більш ніж досить. Настали осінні дні, а за ними – довгі зимові вечори. В односельчан закінчувалося збіжжя, а в Павла Синейка (батька моєї мами) комори наповнені пшеницею. Усе село йшло до їхньої хати. «Марино, дай хліба, бо немає чим дітей годувати», – просили односельчани в моєї бабусі. І вона вдіяла людям хліба, рятуючи їх від голоду.

Усі дивувалися: «Звідки в Павла Синейка так багато хліба?» А це благословення згори принесла в дім своїх рідних молода дівчина років 25. Це вона не йшла жати в суботу, залишилася на стороні Бога, незва-

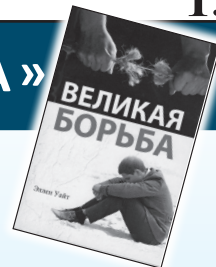
Світлана Овдійчук

жаючи на загрозу голоду, – і Господь винагородив її віру. Після цього пережитого досвіду моя бабуся почала прислухатися до слів своєї доньки. Мало-помалу вона утримувалася від праці в суботу, слухала розповіді про Другий прихід Христа, нову землю, новий Єрусалим... Посіяне насіння зеленими паростками виринали зі своїх глибин. І моя бабуся теж почала святкувати суботу.

Це не останній досвід моєї матусі, яка крізь усе своє нелегке життя зберегла віру та любов до свого Господа.

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю

ХТО ШУКАЄ, ТОЙ ЗАВЖДИ ЗНАХОДИТЬ

Бог часто проводить Свій народ через горнило випробувань. Він веде Своїх дітей невідомими їм дорогами, але не забуває і не залишає тих, хто довіряє Йому.

Марія Василівна Боришкевич народилася в мальовничому селі Яринівка, що на Рівненщині, у родині, де Боже Ім'я згадувалося лише на Різдво та на Пасху. Закінчивши медичний коледж, почала працювати фельдшером у селі Вирка Сарненського району. Жила в одній старенькій жінки-п'ятидесятниці, яка щиро любила Бога. Завдяки її молитвам Марія Василівна й стала членом тієї церкви. Досліджуючи Біблію, жінка помічала багато розбіжностей між тим, що написано у Святому Письмі, і тим, що сповідувала

Розпочався новий період життя – період духовних пошуків істинної Церкви. Водночас почав діяти і диявол. «Я отримала тяжку черепно-мозкову травму, – розповідає Марія Василівна, – була прикута до ліжка. Однак, перебуваючи на межі

тися тут назавжди», – згадує жінка.

10 листопада 2012 року в місті Луцьк Марія Василівна уклала завіт з Богом, пообіцявши перед Небом бути вірною Йому в усі дні свого життя. «Я знаю, у Кого повірила. У Біблії чітко написано: “Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей” (Івана 14:15), – говорить Марія Василівна. – Зараз мені шістдесят. Тридцять років я була в церкві п'ятидесятників, прожила досить складне життя, але Бог постійно вів мене. Я щохвилини відчувала Його присутність, наскільки Він близько йшов зі мною, тримаючи за руку. Відчувала Його благословення. Я безмежно вдячна Господу, що привів мене в Церкву Останку. Я вірю в такого Бога, Котрий може зробити в моєму житті все. Для Нього немає нічого неможливого».

Як часто в житті ми опускаємо руки, і нам здається, що нас ніхто не розуміє, що ми нікому не потрібні й наші пошуки чогось істинного та дорогого є марними. Але це не так: «Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам. Бо кожний, хто просить, – отримує; хто шукає, – знаходить; і тому, хто стукає, – відчинять» (Матв. 7:7, 8).

Юлія Король

церква. У такі хвилини хвилювання огортало її серце. Одного разу до сусідів приїхала з Тернополя донька, яка нещодавно стала адвентисткою. Саме тоді жінка вперше почула про таку Церкву. Дівчина із захопленням розповідала, як Господь дивовижним чином кардинально змінив її життя. Вона подарувала Марії Василівні книгу Е. Уайт «Велика боротьба» та уроки з вивчення Біблії.

Так і сталося. Якось жінці зателефонувала найкраща подруга-п'ятидесятниця, яка разом із сім'єю виїхала в Сакраменто (США), і розповіла про те, що знайшла саме ту церкву, яку давно шукала, і змінила віросповідання – стала адвентисткою. Тоді Марія твердо вирішила знайти і відвідати цю церкву. Дізнавшись адресу Кузнецовської громади, жінка прийшла на богослужіння. «Мое вухо почуло мудрість, атмосфера була такою, як у Божому храмі. У мене з'явилося бажання залиши-

Нова програма в прямому ефірі

"Помолитесь за мене"

ВІВТОРОК
ЧЕТВЕР**20:00**

(повтор о 22:00 і наступного дня о 10:00 та 15:00)

Ваше прохання, проблема
БУДУТЬ ПОЧУТІ!www.hope.ua

ТЕЛЕКАНАЛ "НАДІЯ"

ВАРТО ДИВИТИСЬ

Допомога з неба

Надія Ворожба

Це трапилося, коли мені було п'ять років. Мій тато полюбляв випити, і часто в нетверезому стані водив мене на залізницю. Останній такий поїзд я запам'ятала на все життя.

П'яний батько впав на рейки й не міг встати, а я стояла біля нього й щосили намагалася його підняти. Раптом я побачила, як вдалечині з'явився поїзд, який їхав прямо на нас. Я почала сильно кричати й плакати: «Тату, вставай, нас поїзд переїде!»

Але він не міг навіть поворухнутися й тільки просив: «Іди, іди». Але я вперто стояла й не йшла. Раптом я побачила двох хлопців у темних костюмах неподалік від нас, вони стояли й дивилися в наш бік. Я кричала й

плакала, але вони не підходили до нас, аби допомогти.

Поїзд почав гальмувати, гудіти, але батько не міг рушити з місця. І раптом я почула голос, який мені чітко сказав: «Дивись на небо й проси допомоги». Я не могла зрозуміти, чому треба дивитися на небо й просити допомоги. У кого?

Але я послухалася й, звівши очі до неба, почала благати: «Допоможи!» Цієї ж миті я та мій батько опинилися не на рейках, а біля них. Поїзд пролетів біля нас, скрегочучи гальмами.

Мене, п'ятирічну дівчинку, дуже здивувало, чому ті хлопці не могли нам. Я поглянула туди, де вони стояли, але їх уже не було. Після цього випадку мій батько довго не пив

і більше не водив мене дивитися на поїзди.

Минуло багато років після того випадку, але мене бентежило запитання: «Що то були за хлопці і чому вони не допомогли?» І тільки через багато років, прийшовши до Церкви адвентистів сьомого дня і дізнавшись про живого Бога, Котрий відповідає на молитви, я зрозуміла, що це були два ангели-охоронці, послані Богом. Один мій, а інший – татів. Проте вони не втручаються в життя людей без вказівки Бога, а Бог не втручається в життя людей без їхнього прохання й дозволу. І коли, підкоряючись голосу, я підняла очі до Неба й попросила допомоги, то допомога прийшла миттєво.

Щомісячна газета
"Адвентистський вісник"
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва "Джерело життя" **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети "Адвентистський вісник" **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєєнко, Л. Волощук, П. Кирилюк**
Над номером працювали: **Т. Романко, Г. Борисовська, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.